

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΞ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!..

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Κάρολος βρέθηκε σε πολύ δύσκολη θέση. Η ξερδάρικα της Σιώννης τον έταρασε και το άγαρφοσό κάθε δόγμα να δικαιολογηθεί. Έκείνη ποσό δεν του έδωσε καιρό να διορθώσει κάποιες τής κατάρτασι.

— Φίλε μου, του είπε, αν πρέπει κάποιος άτ' τους δύο μας να συγκριθεί τον άλλον, αυτός ο κάποιος είστε σεις. Κι' αν θέλετε να μάθετε τον ένοχο, είμαι εγώ....

Έσφιξε τα λευκά της χέρια που φαινόταντα καμωμένα σαν από νερό, και ψιθύρισε με αναγνώση:

— Το μόνο έγκλημα μου είναι, ότι σας αγάπησα τόσο πολύ, όσο δεν θα μπορούσα να σας αγάπησω κάποια άλλη, ούτε' εκείνη άκόμα...

Κι' έξακολούθησε στον ίδιο τόνο:

— Είσαστε για μένα το πάν. Είχατε κερδίσει την καρδιά μου σε τέτοιον τρόπο, που με γάνατε να ξεχάσω όλους τους αγαπημένους μου, όλους όσους είχαν δικαίωμα να συμμερισθούν τη στοργή μου και την τρυφερότητά μου. Πρώτα—πρώτα το δικτυαχέριό μου, που η ζωή του κρατιέται από ένα νήμα με τη δική μου και που με άκολούθησε παντού σαν σιά, σκευθωτάς κι' άμυλητος. Έπειτα τη φτωχή γυναίκα που με ανάθεμα με το γάλα της και με θεωρεί σαν παιδί της. Και, τέλος, τον πιστό μου ύπνότη, που θάδινα χίλιες φορές τη ζωή του και τη ζωή της γυναίκας του, άρακι να ξεσφάριζε τη δική μου. Όλους αυτούς, Κάρολε, τους είχα ξεχάσει πώς χάρην σου και δεν τους πρόσεχα καθόλου. Γιατί ο πιο αγαπημένος άτ' όλους μου είχας γίνει εσύ....

Στο σημείο αυτό, η Σιώννη σώπασε λαχανιασμένη από την κόπωση, ενώ τα δάκρυα έτροχαν σαν μαργαριτάρια άπάνω στο όμοιο πρόσωπό της.

Ο Κάρολος άγωνισάσε... Σκέπασε το πρόσωπό του με τα χέρια, ταλαισιμένος άτ' τη φλην, μη μπορώντας ν' άρθώσει λέξει.

— Και μη νομίζεις, ότι έπαγα να σ' αγαπό, έξακολούθησε η Σιώννη. Σ' αγαπό άκόμα και γι' αυτό ίσα ίσα θέλω να σου μιλήσω. Όμοιο γό, ότι δεν είναι τα όσα σράμα δικό σου αν ή καρδιά σου προτιμείσε, άντι της Σιώννης γι' Πλού, τη Ζερμαίν ντε Μελί....

Και κωτιώντας τον πάντα με το λεπτιμένο εκείνο βλέμμα της, έπρόσθεσε:

— Επίσης δεν φταίει κι' η Ζερμαίν, αν ή καρδιά της πάλλη για σάς, αν σας αγαπά τοελλά....

Αντιταχισμένη κοπέλλα!... Μέσα στον πόνο της δεν άντελήθη, ότι ο μνηστήρ της στό άκουσμα αυτής της έδησεως άνασταχισσε από χαρά.

Ναι, σ' αγαπό και μπορώ να σου το πώ, χωρίς να κοκκιάσω, τόμα που ο χωρισμός μας είναι άναπόφευκτος, συνέχισε η Σιώννη. Έπιθυμώ όμως έξ ίσον την εύτυχία σου, καθώς και την εύτυχία της Ζερμαίν. Όταν εγώ δεν θα ύπάγοχο πιά....

Τη φορά αυτή μιά κερνήη διαμαρτυρίας ξεφύγκε από τα στήθη του νέου:

— Σιώννη! Τι κακό σου έκανα και μου μιλάς έτσι άπονα; Άτ' την όρα που άνοιξες το στόμα σου σε άνομο και δεν μπορώ να πιστέψω πως είσαι εσύ που μου λές τέτοια λόγια. Κάθε σου λέξει είναι για μένα μια νέα δοξασιό, μιά κωτιότητα πίκρα. Μά πως έχετε το σκληρότητα να συντριβήσ μιά καρδιά που είναι δεμένη μαζί σου μ' όρον αγάτης; Ναι, άφοσίτηρα να σ' αγαπό και θά σ' αγαπό πάντα, Σιώννη....

Έκείνη όμως τον έσταμάτησε και του άποζώθησε με δάκρυα στα μάτια:

— Έγαν κ. Γεωργόπουλο με μυστάκια! πρόσθεσε ο Προκόπιον. Και βέβαιος πιά πως ο άνθρωπος που ζητούσε δεν ήταν αυτός, που σταμάτησε καταμεσής του δρόμου, ζήτησε συγγνώμη και άπομακρόνηθε.

Ο Γεωργόπουλος είχε ερξίσει στη θέση του και τον κέρταξε, τον κέρταξε αστασιμένως, άποσβολομένως. Άν συνήθε από τότε άτ' τη βαθεία του έκληξη, κανένας δεν το ξέρει. Ίσως να στέχη άκόμα στην δδόν Σταδίου, έκπληκτος, κατάπληκτος, μαρμαρωμένος!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— Και νομίζεις, ότι δεν το ξέρω αυτό, φίλε μου; Υποθέτεις ότι δεν γνωρίζω την τιμότητα του χαρακτήρος σου και το άπαράβατο της ύποσχέσεώς σου; Ίσα—ίσα γι' αυτό θέλω να μη είσαι σλαβωμένος πιά από την ύποσέση μου. Έξήτηρα τον έρωτά σου, όχι τη σλαβία σου....

Έκείνος έσηκώθηκε τρέμοντας, άκούμησε στον τοίχο και είπε:

— Κι' αν εγώ άσνηθώ την έλευθρία που μου προσφέρεις;

— Πρόσεχε, του φώναξε, γιατί θά πέσει θέμα της φιλοτιμίας σου.

Έκείνος έπληξε τότε κοντά της, πήρε τα χέρια της μες στα δικιά του και της είπε:

— Σιώννη, άκουσέ με καλά. Με όσα κι' αν μου είπες, με όσα κι' αν μου πής ίσως άκόμα, εγώ δεν παίρνω πίσω την ύποσέση μου. Έγινε μνηστήρ σου με τη θέλησή μου και έξακολούθω να τρώω τα ίδια αισθήματα άπέναντί σου. Δεν έχω δικαίωμα να διαρρήξω έναν έρωτά δεσπό που μ' ένόνη μαζί σου!...

— Ω! άναστέναξε εκείνη ύπόκοφα.

— Μάλιστα! έξακολούθησε ο Κάρολος. Όχιόστιχα να σου είμαι πιστός και ποτέ δεν επάτηρα τον όρκο μου.

— Ούτε προηέξ το βράδυ... τη νύχτα του χαρού;....

φώτισε η Σιώννη.

Ο Κάρολος άντελήθη, ότι έπασε πολύ έξ αίτιας του και θέλησε να έπαρνούθη το σράμα του.

— Όχι, της άπάντησε δυνατά. Ούτ' εκείνο το βράδυ δεν σου φταίει άπίστος, όπως πιστεύεις. Μπορεί να θεωρηθώ άπίστος ένας άνθρωπος, επειδή το παρισάνο του έπεδώσω, άδελά του, την άγωνία της ψυχής της;

— Όχι βέβαια, άποζώθησε η Σιώννη, άλλ' αυτό έρχεται να επείθεάσει τη γνώμη μου. Η καρδιά μου, Κάρολε, δεν μου άνηκε. Μονάκι η θέλησή σου είναι δική μου....

— Ε, και τί μ' αυτό; Ότι θέλει κανείς, έξέκινω γίνετα.

Μιά δυνατή, άτελεισιμένη κραυγή ξεσπασε τα στήθη της νέας.

— Μήπως κι' εγώ δεν ήθελα να σε κατακτήσω; του φώναξε. Άλλά το κατόρθωσα; Άλλοίμονο, όχι!...

Ο Κάρολος πλησίασε και ζήτησε να πάσχη ξανά το χέρι της, άλλ' εκείνη τραβήχτηκε άπότομα. Τότε το πολύτιμο χέρι που συγκρατούσε τα μαλλιά της, έπεσε κάτω και τα μακαρά, μαύρα μαλλιά της γούθρκαν στις πλάτες της και τη σκεπάσαν όδύλορη ως τα πόδια.

Ο Κάρολος βρέθη τόσο όμοια τη μνηστήρ του αυτή τη στιγμή, όσα νύμισε πως βρισκόταν μπροστά σε καμιά ύπερφυσητή άπασιό, σε κανένα φανταστικό πλάσμα, σε καμια νεράδα των παραμυθίων. Για μιά στιγμή του πέρας άτ' το νού πως μπορούσε ν' αγαπήσει κι' αυτήν, όπως την άλλη, και κρασίασε:

— Α! Συγγνώμησε με, Σιώννη! Οχιόσομα, ότι δεν σε γνωρίζω ως τόμα, ότι σε βλέπω για πρώτη φορά έτσι.... Από σήμερα και πέρα θά σ' αγαπό... Θά σ' αγαπό!...

— Σώπα, σώπα, του άπάντησε η Σιώννη. Σώπα, γιατί μου κάνεις κακό. Μη μου λές παθήματα που με συγγίζουν. Η θέσια μου έχει γίνει πιά... Άποφάσιμα να σας δώσω τον έναν στον άλλο, γιατί πλαστικαί για ν' αγαπηθώ. Η Ζερμαίν είναι όμοια, είναι καλύτερη φρόνημ... Έπειτα... εκείνη θά ζήση....

Και καθώς άποσπασε πρηχα τα χέρια της άτ' το χέρι του νέου, πρόσθεσε:

— Εκείνη θα ζήση... ένα έρωθά πεθάνο!...

Ο Κάρολος κόλλησε τα χέρια του επάνω στα χέρια της, που είχαν ζωντανέσει για μιά στιγμή, και της είπε:

— Να πεθάνεις; Γιατί να πεθάνεις, παιδί μου; Ποιός ο λόγος να μιλάς για θάνατο; Πεθάνουν ποτέ οι άνθρωποι στην ήλικία σου; Έλα, μη ζητάς να άπομακρόνηθε από μένα. Άρρησε με να σ' αγαπήσω. Μάθε το, πως ο έρωτας κρατιέται τις άφοσίτητες... Θά σε περιβάλλω με όλη μου τη φροντίδα, θά καταστήσω τη ζωή σου ευτυχισμένη, θά σου δώσω κάθε χαρά για να λησιμονήσεις τις βλίπες των περιουσιών. Έλα, φανού καλύτερο με μένα, άγγελε του οφαιών, που ο Θεός άφησε να περιπλανηθής για λίγο στη γή.... Ω, όχι! Μη μου ζαναμώλησεις για θάνατο, Σιώννη! Θά ζήσης! Θά ζήσης για την εύτυχία έκείνων που σε λατρεύουν....

(Άκολούθει)

Σηκώθησε τρέμοντας, άκούμησε στον τοίχο και είπε.

